

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 9 de febrer de 2001.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

ANNEX

Província de Barcelona

Abrera, Aguilar de Segarra, Balsareny, el Bruc, Cabrerà d'Igualada, Calders, Calonge de Segarra, Callús, Cardona, Castellbell i el Vilar, Castellbisbal, Castellet i la Gornal, Castellfollit del Boix, Castellfollit de Riubregós, Castellgalí, Castelnou de Bages, Castellolí, Castellví de la Marca, Castellví de Rosanes, Collbató, Esparreguera, Fonollosa, Gelida, els Hostalets de Pierola, Igualada, la Llacuna, Manresa, Marganell, Martorell, Masquefa, Moià, Molins de Rei, Olvan, Pallejà, Piera, Pontons, el Prat de Llobregat, Pujalt, la Quar, Rajadell, Rellinars, Sant Andreu de la Barca, Sant Boi de Llobregat, Sant Esteve Sesrovires, Sant Fruitós de Bages, Sant Joan Despí, Sant Joan de Vilatorrada, Sant Llorenç d'Hortons, Sant Martí Sarroca, Sant Mateu de Bages, Sant Sadurní d'Anoia, Sant Salvador de Guardiola, Sant Vicenç dels Horts, Sant Vicenç de Castellet, Santa Coloma de Cervelló, Sitges, Súria, la Torre de Claramunt, Torrelles, Torrelles de Foix, Viladecans, Vilobí del Penedès, Viver i Serrateix, Monistrol de Montserrat, Montclar de Berga, Montmajor, Navàs, Olesa de Bonesvalls, Olesa de Montserrat.

Província de Lleida

Algerri, Massoteres, els Plans de Sió, Sanaüja, Ivorra, Torà, Biosca, la Molsosa, Navès, Olius, Pinell del Solsonès, Pinós, Ponts, Riñer, Lladorre, Ivars de Noguera, Os de Balaguer, Oliola, Ager.

Província de Tarragona

Aiguamúrcia, Albinyana, Alcanar, Alió, Almofter, l'Ampolla, l'Arboç, Arnes, Banyeres del Penedès, Batea, Bellvei, la Bisbal del Penedès, Cabra del Camp, Calafell, Cunit, Figuerola del Camp, Llorenç del Penedès, Masllorenç, el Montmell, el Perelló, el Pont d'Argentera, Querol, Rodonyà, Sant Jaume dels Domenys, Santa Oliva, Sarra, Valls, el Vendrell, Vila-rodona.

3319 *REIAL DECRET LLEI 4/2001, de 16 de febrer, sobre el règim d'intervenció administrativa aplicable a la valorització energètica de farines d'origen animal procedents de la transformació de despulles i cadàvers d'animals. («BOE» 42, de 17-2-2001.)*

Mitjançant els reials decrets 1911/2000, de 24 de novembre, i 3454/2000, de 22 de desembre, i d'acord amb el que estableix la normativa comunitària, s'han posat en marxa una sèrie de mesures per a l'eradicació i el control de les encefalopaties espongiformes transmissibles dels animals de les espècies bovina, ovina i cabruna, que, entre altres aspectes, inclouen la prohibició d'utilitzar farines d'origen animal en l'alimentació dels animals de producció (fins ara només prohibides per a l'alimentació dels rumiants) i la de separar els materials

especificats de risc per ser destruïts posteriorment en unes condicions adequades de salubritat i higiene. En aquest sentit, si la destrucció dels materials especificats de risc es porta a terme mitjançant la transformació en farines, a través d'un procés en què es compleixin els requisits de temperatura, pressió i temps de residència que estableix l'annex I del Reial decret 1911/2000, es produeix la inactivació del prió causant de la malaltia i, consegüentment, les farines resultants del procés de transformació perden el caràcter infecciós i, per tant, poden ser gestionades com qualsevol residu no perillós, o bé mitjançant la seva valorització energètica o bé mitjançant el seu dipòsit en abocadors autoritzats.

Aquestes mesures han tingut com a conseqüència, entre altres, la generació d'una quantitat ingent de productes —les farines d'origen animal— que fins ara no tenien la consideració de residus, en la mesura que eren utilitzades de manera ordinària per a l'alimentació de determinats animals i ara s'han convertit en un residu a causa de l'obligació que tenen els titulars de desprendre-se'n.

Des del punt de vista ambiental, i partint de la base que ens trobem davant de farines transformades en què s'ha inactivat el prió causant de la malaltia, és preferible la valorització energètica d'aquestes farines al dipòsit en abocador, tenint en compte l'ordre de preferències en les opcions de gestió de residus que estableix la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus, i l'estratègia comunitària sobre residus.

D'altra banda, la valorització energètica d'aquestes farines en forns d'indústries cimenteres o de productes ceràmics (com ara rajoles, maons o productes similars) o en centrals tèrmiques, utilitzant-les com a combustible substitutiu del que habitualment empen aquestes instal·lacions, requereix únicament una mínima adaptació tècnica de l'alimentador del combustible, per la qual cosa es pot entendre que això no ha de suposar de cap manera un increment de la incidència ambiental del seu funcionament. Igualment, amb aquesta valorització energètica s'obté un avantatge ambiental afegit en la mesura que, d'una banda, la càrrega ambiental de la utilització de farines d'origen animal en el procés de combustió, expressada fonamentalment en termes de contaminació atmosfèrica, és inferior a la que s'origina amb la utilització de combustibles convencionals i, de l'altra, es produiria una reducció de la utilització de combustibles fòssils i, consegüentment, una disminució en l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Finalment, la valorització energètica d'aquestes farines transformades en forns d'indústries cimenteres o de productes ceràmics aporta l'avantatge ambiental afegit que s'incorporen al procés de producció després de la combustió.

Pel que fa a les determinacions que estableix la normativa comunitària sobre la valorització de residus no perillosos, la Directiva 75/442/CEE, relativa als residus, modificada per la Directiva 91/156/CE, del Consell, de 18 de març, estableix en l'article 10 que les activitats de valorització de tota mena de residus s'han de sotmetre a l'autorització administrativa prèvia. No obstant això, la mateixa Directiva atorga als estats membres, en l'article 11.1.b), la potestat d'eximir de l'autorització esmentada sempre que es dictin normes generals per a cada activitat, en les quals es fixin els tipus i les quantitats de residus que s'han de valoritzar i les condicions en què aquesta activitat pot quedar dispensada de l'autorització, amb la peculiaritat afegida que si es tracta de residus no perillosos, com és el cas de les farines transformades objecte d'aquest Reial decret llei, no és necessari que aquesta actuació hagi de ser autoritzada prèviament per la Comissió Europea (tal com estableix per als residus perillosos l'article 3.4 de la Directiva 91/689/CEE), sinó que només es requereix una simple

comunicació de la decisió adoptada, d'acord amb el que disposa a aquest efecte l'article 11.3 de la Directiva 75/442/CEE esmentada, després de les modificacions introduïdes per la Directiva 91/156/CEE.

Aquest Reial decret llei compleix tots els requisits de la normativa comunitària abans esmentats perquè, d'una banda, estableix els límits quantitius màxims de residus que es poden valoritzar i, de l'altra, fixa les condicions de funcionament de les instal·lacions de valorització, que han de complir les prescripcions sobre nivells d'emissió de contaminants a l'atmosfera que estableix tant la legislació sobre protecció de l'ambient atmosfèric, com el condicionat ambiental de les mateixes autoritzacions substantives de funcionament de les instal·lacions respectives. Tot això sobre la base de l'exigència dels requisits de protecció ambiental i de la salut de les persones que estableix de manera general l'article 12.1 de la Llei de residus, per a totes les activitats de gestió de residus.

Aquestes consideracions permeten concloure que aquesta mena de valorització energètica, si es du a terme en instal·lacions existents que ja tinguin la llicència d'activitat preceptiva, no representa una modificació substancial de la instal·lació, tenint en compte el concepte de «modificació substancial» que regula la Directiva 96/61/CE, del Consell, relativa a la prevenció i el control integrats de la contaminació, ni una modificació de la incidència ambiental del funcionament de la instal·lació referent a sorolls, olors o salubritat i higiene, per la qual cosa, en aquestes circumstàncies, no seria necessària una nova llicència d'activitat ni una revisió de la ja existent.

D'altra banda, i d'acord amb el que estableix la disposició addicional primera, l'exempció d'autorització que opera aquesta modificació no impedeix que cada comunitat autònoma, en l'exercici de les seves competències per dictar normes addicionals de protecció, pugui establir els mecanismes d'intervenció ambiental que consideri convenients, inclosa l'autorització administrativa.

Finalment, la disposició addicional segona estableix que les comunitats autònomes poden eximir de l'autorització administrativa que preveu l'article 13.1 de la Llei de residus altres activitats de valorització de residus no perillosos (en concret, la valorització energètica de farines d'origen animal en instal·lacions d'incineració diferents de les que esmenta l'article 1.1 i la valorització dels greixos extrets en el procés de transformació d'aquestes farines), sempre que es dictin normes generals sobre cada tipus d'activitat que fixin els tipus i les quantitats de residus i les condicions en què l'activitat pot quedar dispensada de l'autorització, tal com exigeix l'article 11.1.b) de la Directiva 75/442/CEE, abans esmentat. D'aquesta manera, es concedeix a les comunitats autònomes la mateixa potestat que preveu l'article 14 de la Llei de residus, per a l'altre supòsit d'exempció d'autorització administrativa que estableix la normativa comunitària, concretament l'article 11.1.a) de la Directiva esmentada: la valorització i l'eliminació dels mateixos residus en els centres de producció. Conseqüentment, també en aquest cas s'exigeixen els requisits de registre autonòmic i notificació al Ministeri de Medi Ambient a efectes d'informar la Comissió Europea, d'acord amb el curs que estableix l'article 10 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

La modificació de la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus, juntament amb els motius de necessitat extraordinària i urgent que en aquest sentit exigeix l'article 86 de la Constitució espanyola, justifiquen l'adopció de les mesures anteriors mitjançant aquest Reial decret llei, en el procediment d'elaboració del qual han estat consultades les comunitats autònomes.

En virtut d'això, en ús de l'autorització que concedeix l'article 86 de la Constitució, a proposta del ministre de Medi Ambient i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia 16 de febrer de 2001,

DISPOSO:

Article primer. *Modificació de la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus.*

S'introdueix una nova disposició addicional vuitena a la Llei 10/1998, de 21 d'abril, de residus, amb la redacció següent:

«Disposició addicional vuitena. *Valorització energètica de farines transformades d'origen animal.*

1. La valorització energètica de les farines transformades de despulles i cadàvers d'animals que assenyalen l'apartat 2, mitjançant la seva utilització com a combustible en forns de fàbriques de ciment o de productes ceràmics o en centrals tèrmiques, queda exempta de l'autorització administrativa que estableix l'article 13.1 d'aquesta Llei, sempre que aquestes operacions, en les quals no es pot valoritzar una quantitat de residus superior a la que indica l'apartat 3, es duguin a terme d'acord amb el que estableix l'apartat 4 i respectant les prescripcions sobre nivells d'emissió de contaminants establertes en matèria de protecció de l'ambient atmosfèric.

En tot cas, els titulars de les instal·lacions en què es duguin a terme les activitats que regula el paràgraf anterior han de fer una comunicació a l'òrgan ambiental de la comunitat autònoma en què estiguin ubicades, a efectes de registre.

2. El que estableix l'apartat anterior s'aplica exclusivament a la valorització energètica de les farines d'origen animal següents:

Farines d'origen animal, de materials especificats de risc, transformades de conformitat amb el que estableix l'annex I del Reial decret 1911/2000, de 24 de novembre, pel qual es regula la destrucció dels materials especificats de risc en relació amb les encefalopaties espongiformes transmissibles.

Farines de despulles i cadàvers d'animals que no tinguin la consideració de materials especificats de risc d'acord amb el Reial decret 1911/2000, transformades de conformitat amb el que estableix el Reial decret 2224/1993, de 17 de desembre, sobre normes sanitàries d'eliminació d'animals morts i deixalles d'origen animal i protecció davant els agents patògens en pinsos d'origen animal.

3. Les quantitats màximes de farines d'origen animal que es poden valoritzar de conformitat amb el que estableix aquesta disposició són les següents:

a) Si la valorització energètica es fa en forns de fàbriques de ciment o de productes ceràmics, la quantitat de farines d'origen animal a valoritzar no ha de superar el 10 per cent de la capacitat de producció individual de cada planta.

b) Si la valorització energètica es fa en centrals tèrmiques, l'energia procedent de la valorització de farines d'origen animal no ha de superar el 10 per cent de l'energia total generada a cada central, quan s'utilitzin residus com a combustible, o el 5 per cent quan s'utilitzin combustibles fòssils.

4. Les operacions de valorització energètica que regula aquesta disposició s'han de dur a terme

necessàriament sense posar en perill la salut humana i sense utilitzar procediments ni mètodes que puguin perjudicar el medi ambient i, en particular, sense crear riscos per a l'aigua, l'aire o el terra, ni per a la fauna o la flora, sense provocar incomoditats pel soroll o les olors i sense atemptar contra els paisatges i els llocs d'especial interès, d'acord amb el que estableix l'article 12.1 d'aquesta Llei.

Així mateix, la valorització energètica d'aquestes farines en fàbriques de ciment o de productes ceràmics s'ha de fer de manera que no afecti la qualitat del ciment o dels productes ceràmics i respectant, en tot cas, les instruccions, les reglamentacions i les normes tècniques que els siguin aplicables.»

Article segon. *Instal·lacions existents.*

La realització d'activitats de valorització energètica de farines d'origen animal, que regula l'article anterior, en una instal·lació que ja disposa de la preceptiva llicència d'activitat, no suposa una modificació substancial de la instal·lació i, consegüentment, no requereix una nova llicència d'activitat, ni una revisió de la ja existent; és suficient amb una mera comunicació del titular de la instal·lació a l'autoritat competent.

Disposició addicional primera. *Normes addicionals de protecció.*

Aquest Reial decret llei es dicta sense perjudici de les competències de les comunitats autònomes per dictar normes addicionals de protecció en matèria de medi ambient.

Disposició addicional segona. *Altres activitats de valorització de residus d'origen animal no peril·losos.*

1. Les comunitats autònomes poden eximir de l'exigència de l'autorització administrativa que preveu l'article 13.1 de la Llei de residus les empreses i els establiments que exerceixin alguna de les activitats de valorització de residus no peril·losos que assenyalen a l'apartat 2, sempre que dictin normes generals sobre cada tipus d'activitat, en què es fixin els tipus i les quantitats de residus i les condicions en què l'activitat pot quedar dispensada de l'autorització.

En tot cas, perquè es puguin aplicar les exempcions que regula el paràgraf anterior, les activitats s'han de portar a terme de conformitat amb el que estableix l'article 12.1 de la Llei de residus i han de quedar obligatòriament registrades tal com determinin les comunitats autònomes a aquest efecte.

2. El que estableix l'apartat anterior s'aplica exclusivament a les activitats de valorització següents:

a) Valorització energètica de les farines d'origen animal incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret llei en instal·lacions d'incineració diferents de les esmentades a l'apartat 1 de l'article 1.

b) Valorització dels greixos extrets en el procés de transformació de les farines d'origen animal incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquest Reial decret llei.

3. Les comunitats autònomes que apliquin alguna de les exempcions que regula aquesta disposició addicional ho han de comunicar al Ministeri de Medi Ambient, a efectes d'informar la Comissió Europea, a través del curs corresponent, de conformitat amb el que estableix l'article 10 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Disposició final primera. *Habilitació competencial.*

Els preceptes d'aquest Reial decret llei tenen la consideració de legislació bàsica sobre protecció del medi ambient, d'acord amb el que estableix l'article 149.1.23a de la Constitució.

Disposició final segona. *Desplegament reglamentari.*

El Govern ha de dictar les disposicions reglamentàries que siguin necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquest Reial decret llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, 16 de febrer de 2001.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

MINISTERI D'ECONOMIA

3320 REIAL DECRET 91/2001, de 2 de febrer, pel qual es modifica parcialment el Reial decret 1393/1990, de 2 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 46/1984, de 26 de desembre, reguladora de les institucions d'inversió col·lectiva. («BOE» 42, de 17-2-2001.)

El gran dinamisme que ha tingut en l'última dècada el sector de la inversió col·lectiva, tant en termes dels recursos gestionats com de sofisticació de les tècniques de gestió utilitzades, ha obligat el regulador a introduir adaptacions en l'ordenament jurídic financer. Així, aquest Reial decret porta a terme una nova modificació del Reial decret 1393/1990, de 2 de novembre, pel qual s'aprova el Reglament de la Llei 46/1984, de 26 de desembre, reguladora de les institucions d'inversió col·lectiva.

L'objectiu de la reforma és doble. D'una part, obrir el mercat a noves figures d'inversió col·lectiva que són presents en el nostre entorn econòmic. D'altra, flexibilitzar la creació i l'operativa de les nostres institucions per fer-les més competitives. Aquests objectius es duen a terme sense minva de la protecció dels inversors. Els nostres fons i societats d'inversió són destins cada vegada més populars per a l'estalvi dels ciutadans, i els principis de seguretat i transparència sempre han de quedar salvaguardats.

A més, el text es fa ressò de l'important procés de reforma que s'està duent a terme en el cos jurídic comunitari. Les propostes de reforma de la Directiva 85/611/CEE, d'organismes d'inversió col·lectiva en valors mobiliars que s'estan tramitant han inspirat moltes de les modificacions incloses en aquest Reglament, no tant per una voluntat d'avançar-se a la seva aprovació formal, sinó perquè la legislació comunitària està basada, al seu torn, en normatives ja establertes en altres països comunitaris.

Aquest Reglament desplega així l'habilitació que conté la Llei 46/1984, de 26 de desembre, reguladora de les institucions d'inversió col·lectiva. Aquesta Llei ha estat reformada per lleis recents que introduïen habilitacions al Govern per a la seva concreció. És especialment impor-